Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ☆ nr. 26 (482) miercuri 28 martie 1956 ☆ 4 pag. 15 bani

„Să porți carnetul cu cinste!" — sună caldă și prietenoasă urarea tovarășului Buză, secretar al Comitetului raional U.T.M. I. V. Stalin. Lupu Constantin, pionierul care a pășit în rîndurile utemiștilor, este așteptat cu nerăbdare și emoție de colegii săi. Și Constantin aude pentru a doua oară în acea seară aceiași urare: „Să-l porți cu cinste"!

MULȚUMESC GRUPEI

— Astăzi avem la adunarea noastră un oaspete, ne spuse vesel instructorul, deschizînd adunarea. Este tovarășa Sanislau Rozalia care vrea neapărat să ne povestească ceva.

Băieții o priviră cu interes pe mama lui Sanislau Aron, un pionier din aceiași grupă cu ei. Ce are să ne povestească oare tovarășa Sanislau? se întrebau mirați copiii, aruncînd priviri lui Aron. Dar acesta era tot atît de mirat ca și ceilalți.

— Este povestea adevărată a unui băiat pe care-l cunoașteți toți care sînteți aici, începu, cu glasu-i domol, tovarășa Sanislau Cu mai bine de doi ani în urmă, pe cînd era elev în clasa a III-a, ajunsese să fie cunoscut de toată strada ca un copil rău și neascultător. Ii plăcea să bată copiii mai mici decît el, și foarte adesea chiar și pe fratele lui mai mic, Petre. Nu-și asculta părinții, făcea dezordine prin casă și de multe ori mergea cu lecțiile nescrise la școală. Nu știa nimeni ce să mai facă cu el, era un copil cu care nu te puteai înțelege cu vorbă bună Chiar și tovarășul învățător se plîngea de purtările lui.

De la o vreme, însă, băiatul stru a început să se schimbe...

PRIMA POVESTIRE A MAMEI LUI SANISLAU

Nici nu intrasem bine pe ușă, și din odaia alăturată unde cei doi frați scriau, am auzit un zgomot neobișnuit „Să știi că Aron iar își bate fratele" m-am gîndit eu — și în grabă m-am dus să-l scap pe Petre. Am rămas însă mirată · Aron a ridicat mîna însă n-a dat. L-am văzut cum mai întîi se gîndește, apoi luă o cîrpă, îi dădu fratelui său mai mic o mătură și împreună se apucară să curețe cerneala pe care o vărsase acesta.

Am rămas uimită Am crezut întîi că e o întîmplare. Dar apoi, am observat că, pe zi ce trece, Aron devine tot mai prietenos cu fratele lui

A DOUA POVESTIRE

Intr-o zi venisem tare obosită de la serviciu și nu stiam pe ce să pun mîna mai întîi: să fac mîncare, să tai lemne să fac curățenie Pînă-n seară, toate trebuiau terminate Dar cum? M-am gîndit pentru o clipă că Aron ar putea să-mi ajute M-am dus la el și i-am zis să aducă o găleată cu apă S-a uitat la mine și supărat parcă de ceva, îmi răspunse: „Ei, mamă, dă-mi pace, acum nu vezi că eu învăț?" Mi-am pus broboada pe umeri și am dat să ies. La poartă, Aron m-a ajuns. Gifîia: „Mamă, lasă, ți-aduc eu"...

A TREIA POVESTIRE

Cu Aron trebuie că s-a întîmplat ceva, m-am gîndit eu Și într-o zi, fără ca el să știe, m-am dus la școală.

— Ah, tovarășa Sanislaul zîmbi învățătorul Vă așteptam de mult — și aruncă apoi o privire veselă instructorului. Aveți vreo supărare?

Pe moment, mi-a fost necaz, Știam unde bate învățătorul. Veneam la școală numai atunci cînd Aron se întrecea cu poznele.

De astădată, nu niscai pozne ale lui Aron mă aduseseră aici, ci dimpotrivă. Așa că povestii instructorului și învățătorului ce v-am spus.

— Lucrurile astea ne bucură — a zis în cele din urmă învățătorul. De fapt, nu s-a întîmplat aici nimic neobișnuit Una din grupele de pionieri ale detașamentului se ocupă de Aron al dumneavoastră. Să nu vă speriați, dar să știți că o vreme a avut mult de pătimit băiatul dumneavoastră L-au criticat, au scris articole la gazeta de perete, (și nu prea l-au lăudat în ele), ba chiar i-au făcut caricatura.

— Nu știu, nu mi-a spus nimic.

— Acuma a trecut Asta a fost mai de mult. Se pare că munca lor a dat roade și îl pregătesc ca să devină pionier Mai are de furcă puțin cu învățătura.

A PATRA ȘI CEA MAI FRUMOASĂ POVESTIRE

Incepusem să fiu îngrijorată. Afară era întuneric bine și Aron încă nu venise acasă. Ce să fie cu el? I s-o fi întîmplat ceva? Nu mi-am terminat bine gîndul că-l văd cum intră ca un vîrtej în casă, mă îmbrățișează și cu multă bucurie în glas îmi spune: „Mamă, mamă, am fost făcut pionier, iată cravata"

Vă închipuiți cît m-am bucurat cînd l-am văzut pe Aron cu cravata la gît Insă, m-am făcut că nu știu nimic și l-am dojenit: „Cum de nu mi-ai spus și mie mai înainte? Aș fi venit și eu la școală!"

El a lăsat capul în jos și a roșit: „Nu știam dacă o să fiu fă-

(Continuare în pag. 3)

Prietenie ciudată

In clasă, prietenii stau de obicei în aceeași bancă. Cu Victor Bossie și Ilie Burcea nu se întîmplă însă așa. Fiecare stă în altă bancă, alături de alți colegi. Să nu credeți că s-au certat. Dimpotrivă, se înțeleg mai bine ca totdeauna, iar prietenia trainică ce-i leagă e cunoscută în toată școala. Dar și prietenia aceasta are ciudățeniile ei...

Victor Bossie este un băiat înalt, voinic, cu părul arămiu, cu ochii mari de culoarea castanei. Toți băieții din clasa a VII-a spun despre el că e cel mai bun la învățătură. Unii spun că e și foarte puternic, i-au simțit doar cîteodată tăria pumnilor. Nu c-ar fi Victor bătăuș, dar nu se-mpacă cu cei care n-au o purtare frumoasă și cum din fire e cam repezit, gata și pumnul!

Ilie însă, mai cumpănit de felul său, nu se înfurie ușor. Și deși este destul de vînjos, nu-și risipește puterea împărțind pumni Se spune despre el că-i dibaci în diferite reparații, dar leneș la învățătură.

Cei doi prieteni, Ilie și Victor, sînt aproape nedespărțiți în timpul lor liber. Cînd afli acest lucru stai și te întrebi: Cum se poate atunci ca Victor să aibă numai medii de 5 și 4 iar Ilie numai medii de 3, în care sînt cuprinse multe note de 2?

...Orele trei după amiază Cineva sparge lemne în magazie E Victor. Ca de obicei, îi ajută mamei la treburile gospodăriei Ilie stă în prag și-i explică ceva:

— Curăț mai întîi acoperișul de zăpadă și pe urmă înlocuiesc tabla. O să iau de la tata tot ce-mi trebuie. Ce zici?

— Ce mă mai întrebi? Ai mai făcut tu reparații în școală. Dacă ai dres alea cinci clanțe, ai să poți petici și acoperișul, vezi numai să nu aluneci...

Victor a dus lemnele în casă, a mai cărat și-o găleată de apă, apoi a început să-și pregătească lecțiile pe a doua zi. Intre timp Ilie a scos din haină o carte și-a început să citească

In cameră, nu se mai auzea decît foșnetul filelor pe care Ilie le întorcea cu febrilitate și șoaptele lui Victor care repeta o lecție. Intr-un tîrziu, Ilie puse cartea la loc în buzunar și-n mare grabă se interesă de lecțiile ce le avea pe a doua zi. Cel mai repede termină la algebră. Victor își trecuse toate exercițiile pe caiet așa că el trebui doar să le copieze. Scriind, i se părea totul simplu.

A doua zi însă, cînd tovarășa profesoară l-a scos la tablă să facă un exercițiu, Ilie se poticnea într-una Nu cunoștea bine unele operații algebrice elementare, fiindcă nu rezolvase singur mai multe exerciții.

★

Și Victor merge adesea la Ilie acasă. Acolo, ei au colțul lor unde fac experiențe de chimie. Au făcut rost de cîteva eprubete și împreună au separat oxigenul din bioxidul de cupru și au verificat acțiunea acidului sulfuric asupra metalelor. Victor învață de la Ilie să meșterească tot felul de obiecte sau merge cu prietenul său la un un unchi al lui care-i învață mecanica. Dealtfel, Ilie, căruia îi place mecanica, știe să conducă o mașină. Apoi, fiindcă fratele lui e operator la unul din cinematografele din oraș merg adesea amîndoi să învețe și acest meșteșug. De fapt, Ilie își petrece multe zile aici la cinematograf, de cele mai multe ori uită de lecții și de orice altceva și stă să vadă filmul pentru a nu știu cîta oară. Tot Ilie l-a învățat pe Victor în vara aceasta să meargă pe bicicletă Cîte plimbări frumoase au făcut amîndoi. Se adăposteau de arșiță la umbra copacilor din pădure.

Cu brațele împreunate sub cap, cu ochii cătînd spre fîșiile albastre de cer, ce se vedeau printre ramurile copacilor Ilie visa cu voce tare. O clipă își închipuia că este aviator, pentru ca imediat după aceea să se și vadă în închipuire plutind pe puntea unui vas manevrat de el. Imaginea aceasta dispărea și ea făcînd loc alteia în care Ilie se vedea mecanic, alcătuind motoare de mașini.

Visurile lui Ilie sînt și acum frumoase și pline de îndrăzneală. Ciudat e însă faptul că prietenul lui, Victor, cel mai bun elev din clasă, nu-i amintește nimic de învățătură nu-i ajută să înțeleagă că nu va putea fi nici aviator îndrăzneț, nici căpitan de marină

priceput și mai puțin maistru mecanic dacă nu va învăța bine, bine de tot, acum.

Tocmai în aceasta stă ciudățenia prieteniei lor; în indiferența lui Victor față de lenea lui Ilie Poate din pricina asta relațiile dintre el și Ilie nu sînt niciodată încordate. Dar în nici un caz nu seamănă cu relații de adevărată prietenie!

Roșiorii de Vede
Șc. de 7 ani, nr. 1, băieți
M. IONESCU

Din școlile noastre

BUCURIA EI A FOST ȘI A NOASTRA

Irinel a venit anul acesta în clasa noastră. La început era sfioasă, stătea departe de noi și nu se împrietenise cu nimeni. Nici cu învățătura nu se prea împăca și cel mai greu îi era la geometrie

Toate eram mîhnite După ce m-am sfătuit cu prietenele mele, am rugat-o pe Irinel să primească a-și pregăti temele împreună cu mine. Mai întîi am repetat materia clasei a VI-a, iar după aceea am aplicat ceea ce am învățat, rezolvînd probleme

Zilele trecute Irinel Niculescu a luat primul 5 la geometrie Tovarășul profesor a lăudat-o și-a dat-o ca exemplu celorlalte eleve

Totuși ea nu s-a mulțumit ci a continuat să învețe cu mai multă perseverență

Miruna PRELIPCEANU
președinta unit 3 Drăgășani

CUM IMI INTREGESC CUNOȘTINȚELE

Sînt în clasa a VII-a și anul acesta mă așteaptă două examene importante. Unul de absolvire a 7 clase și unul de admitere la școala medie.

Mi-am făcut un program după care în fiecare zi, în timpul meu liber, repet lecțiile mai vechi.

Cînd am învățat despre operele clasicilor noștri, în cartea mea de l. romînă n-am găsit decît actul III din piesa „O scrisoare pierdută". Eu însă am citit-o în întregime, pentru că o am în bibliotecă La fel am făcut și cu romanele: „Mitrea Cocor" și „Nada Florilor" de M. Sadoveanu.

Cele 60 volume din biblioteca mea personală mă ajută foarte mult să mă pregătesc pentru examene.

Felicia Brîndușa SIBOIU
cl. a VII-a
comuna Ulmeni, raionul Buzău.

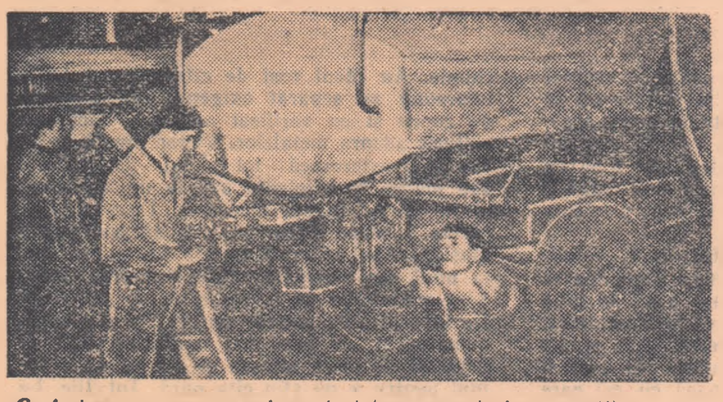
Cinstind săptămîna tineretii

Sînt utemişti!

Am poposit la ei într-una din zilele Săptămînii Mondiale a Tineretului. Ii cheamă Fîntînelu, Toma, Ibrahim, Răileanu, Imăr şi Oniuc. Şase muncitori tineri. Cu Popescu, sudorul, sînt şapte. Şi, la toţi şapte, li se spune scurt: „brigada întîia". Adică, brigada I-a utemistă, din secția cazangerie a uzinelor „Mao-Ţze-dun".

...Secţia asta de cazangerie este, vă închipuiţi şi voi, tare gălăgioasă. Ciocanele pneumatice răpăie fără răgaz, stîrnind ecouri de grindină în uriaşa hală. Podurile rulante circulă cu viteză, purtînd în ghiara de otel a macaralei tone de metal. Ici, colo, scapără flama aurie a aparatelor de sudură. In frămîntarea aceasta a atelierului, fiecare om isi are însă locul lui precis, rosturile lui. Brigada utemistă a lui Emil Fîntînelu lucrează în fund, acolo unde sînt aliniate cîteva autocisterne M.T.D. Acolo i-am găsit pe utemişti. Eram însă un oaspete cam nedorit în ceasurile acelea de muncă încordată. Cam greu să stai de vorbă cu cei sapte Dealtfel chiar să fi avut timp, nu cred că mi-ar fi spus prea multe. Unor oameni ca ei nu le place să se laude. Dar, de ici un cuvînt, de colo altul, am ajuns să încheg în minte ultima lor ispravă...

Nu-s multe luni de cînd s-a realizat în întreprindere prototipul de autocisternă Mao-Ţze-dun. Sarcina de a monta pe şasiu autocisternele, a primit-o brigada lui Fîntînelu. După socotelile tehnicienilor, i s-a fixat brigăzii norma de 5 cisterne pe lună. Dar utemiştii noştri au socotit altfel... Fireşte, treaba era nouă, dar i-au deprins repede meşteşugul. S-au gîndit că în loc să execute pînă la sfîrşit montarea unei singure cisterne, să lucreze la mai multe deodată. Şi asa au făcut. Cum veneau în atelier cele 8-10 şasiuri, demontau la toate rezervorul de benzină si roata de rezervă. Asezau apoi, la toate, longeroanele, suportii de sustinere ai cisternei. Centrau apoi toate cisternele, iar Popescu trecea pe la ele cu aparatul lui de sudură.

Curînd, un nou grup de autocisterne va ieşi pe porţile uzinei.

Rezultatul? In scurtă vreme, brigada, în loc de 5 cisterne pe lună, a ajuns să monteze 25! Deci, de cinci ori norma de la început... Iar la sfîrsitul acestei luni, cifra aceasta va fi lăsată si ea în urmă.

E numai una din faptele de fiecare zi ale brigăzii. Despre eroismul simplu al celor şapte, despre dorinţa lor arzătoare de a face tot mai mult pentru fericirea patriei, cîte nu s-ar putea scrie! Toate acestea însă le poţi aduna în cîteva cuvinte care spun totul: Ei sînt utemişti!

AL. MIHU

Prieteni noi

Ziua de 22 martie 1956 va rămîne frumoasă şi vie în amintirea pionierilor din raionul „Griviţa Roşie" din Capitală. In acea zi, ei au cunoscut cîţiva tineri sovietici, oaspeţi ai ţării noastre, tineri ce poartă pe piept glorioasa insignă a comsomolului.

Intîlnirea dintre pionieri şi grupul de comsomolişti a avut loc la Palatul pionierilor. Oaspeţii au fost întîmpinaţi de micile gazde cu dragoste, dar mai ales cu nerăbdarea de a afla cît mai multe despre tineretul sovietic, constructor al comunismului. Comsomoliştii Polekciuc, Filipova şi Urihe le-au îndeplinit cu bucurie dorinţa.

La sfîrşitul întîlnirii, pionierii au oferit oaspeţilor buchete de flori. De-acum, pionierii din „Griviţa Roşie" au niste prieteni noi şi dragi.

Fapte ale tineretului

● *Brigada de tineret condusă de utemistul Păun Pîrlog, din secţia turnătorie a uzinelor „Semănătoarea" din Bucureşti, a sărbătorit de curînd anul nou 1959! Vă miraţi cum se poate? Graficul de producţie al brigăzii care a învins timpul lămureşte pe oricine...*

● *Tinerii ţărani muncitori din comuna Lespezi, raionul Paşcani, au curăţit de omizi şi uscături 300 de pomi fructiferi.*

● *De curînd, la o adunare festivă a Comitetului Orăşenesc U.T.M.-Stalin, au fost evidenţiaţi, printre alţi fruntaşi în colectarea fierului vechi, şi tinerii de la uzinele „Steagul Roşu". Numai utemiştii din secţia nr. 4 a acestei întreprinderi au dat spre refolosire 50.000 kg. fier vechi.*

● *La propunerea tineretului, gospodăria colectivă „Filimon Sîrbu" din raionul Călăraşi a hotărît ca în acest an să-şi dezvolte sectorul zootehnic cu încă 200 de oi, 20 de vaci, 40 de porci si 1100 de păsări.*

La marginea oraşului Sidney

In mod obişnuit, la noi, atunci cînd un băiat întîrzie la şcoală, o face ori pentru că s-a trezit prea tîrziu, ori pentru că a umblat pe stradă ca melcul, căscînd gura la reclamele de cinematograf.

Se spune că toţi copiii din lume seamănă între ei. E adevărat. Chiar şi în ceea ce priveşte întîrzierile la şcoală. Dar cauzele acestor întîrzieri nu sînt peste tot aceleaşi. Pentru a ne convinge că aşa stau lucrurile, să dăm cuvîntul ziaristei australiene Gin Bailey. Ea a cercetat odată cauzele pentru care întîrzie la şcoală o sumă de copii din raionul muncitoresc al oraşului Sidney (Australia). La întrebarea „De ce aţi întîrziat azi?", copiii au răspuns:

— Pentru că eu, dimineaţa, vînd ziare, şi azi a întîrziat apariţia ziarului laburist...

— Eu sînt nevoit să vînez porumbeii din care stăpînul meu prepară umplutură pentru plăcintele pe care le vinde în pauza de prînz prin uzine...

— Eu spăl duşumelele...

— Noi strîngem de prin gunoaie rămăşiţe bune pentru hrana vitelor şi căpătăm cîte o cană de lapte pe zi...

Din 28 de copii cu care ziarista a stat de vorbă într-o dimineaţă, 21 sînt nevoiţi să muncească din greu.

De ce se întîmplă astfel de lucruri în Australia — şi în întreaga lume capitalistă? Răspunsul reiese clar dintr-o cuvîntare pe care a ţinut-o la Sidney o reprezentantă a oamenilor muncii. Ea a arătat la un miting de mase organizat de Uniunea Femeilor Australiene: „Cheltuielile exagerate pentru înarmare şi profiturile uriaşe obţinute de marile trusturi — iată cauza acestei groaznice situaţii"...

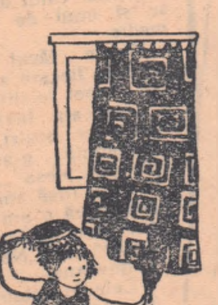
FIBRELE SINTETICE

De la furca de tors, ce de mii de ani a răsucit firele de lînă, in sau bumbac, pînă la modernele războaie de ţesut a fost o cale lungă. Dar paşii uriaşi ai civilizaţiei nu s-au oprit aici. A apărut — prin strădania chimiştilor — celofibra din lemn, din care s-au realizat frumoase mătăsuri artificiale. Cum rezervele de lemn sînt însă preţioase, cercetările chimiştilor nu s-au oprit aici. Noi materii prime, produse pe cale sintetică, aceasta era ţinta.

Intr-adevăr, ca o baghetă magică, chimia modernă a reuşit să transforme cărbunele de pămînt, aerul, gazul metan sau produsele petrolifere în felurite fibre sintetice, mult superioare fibrelor textile naturale.

Cine poate crede că între cărbunele negru şi prăfuit, ascuns în galeriile minelor şi pînza subţire, spumoasă sau ciorapii ca pînza de păianjen e o strînsă înrudire? Şi acelaşi lucru se poate spune şi despre aer sau gazele naturale. Şi doar acesta este adevărul!

MINUNATELE INSUŞIRI ALE FIBRELOR SINTETICE

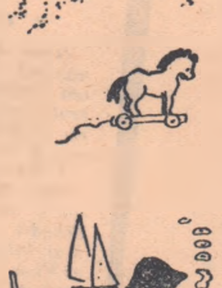
Realizarea în 1938 a primei fibre sintetice „Nylon" a fost punctul de plecare al noii industrii a fibrelor sintetice ce s-a dezvoltat vertiginos ajungîndu-se pe plan mondial la o producţie de 343.000 tone în 1955.

Nenumărate tipuri de fibre sintetice au apărut între timp, cu calităţi din ce în ce mai multe şi putem spune pe bună dreptate, năzdrăvane. Nylonul de pildă, pe lîngă rezistenţa mare la frecare. (durabilitatea) calitate comună tuturor fibrelor sintetice, nu se mototoleşte, e călduros şi nu poate fi atacat de molii sau alte insecte.

Draperii, perdele, haine de lucru rezistente la acizi, bluze şi cămăşi neşifonabile, şi alte lucruri care sînt de 10-15 ori mai durabile decît ţesăturile din fibre naturale, sînt folosite în toată lumea. Imitaţii strălucite de blănuri naturale au fost şi ele realizate tot din orlon şi pe lîngă că nu poţi deosebi astrahanul natural de „astrahanul" din orlon, ultimul are o rezistenţă mult mai mare.

Alte fibre, denumite polisterice — (denumire provenită de la cuvîntul ester care reprezintă un anume tip de substanţă chimică, din care este compusă fibra respectivă) fabricate din produse petrolifere au de asemenea nenumărate utilizări. In industria textilă, în amestec cu fibrele naturale de lînă se realizează ţesături de peste 10 ori mai rezistente decît cele obişnuite. Fibrele de substanţă chimică care poartă denumirea de „Perlon" „Capron" sau „Silon" (mărci de fabricaţie) sînt folosite şi în industria pescuitului. Plasele sau năvoadele confecţionate din aceste fire sînt mult mai rezistente, nu putrezesc în apa mării din pricina bacteriilor şi se usucă foarte repede.

Firele sintetice sînt folosite şi în medicină unde ele înlocuiesc firul folosit la operaţii. Impletiturile acestor fire în frînghii de diferite grosimi sînt la fel de trainice ca şi cele metalice. Odgoanele şi parîmele marinarilor s-au modernizat şi ele.

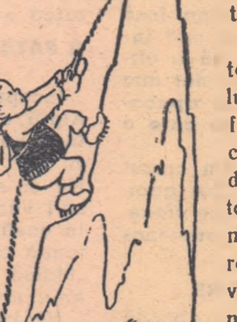
Şirul utilizărilor fibrelor şi firelor sintetice este impresionant: rachete de tenis sau costume de baie elastice şi care nu se udă, perii de uz casnic sau sacoşe, tricotaje cu aspect plăcut, călduroase şi colorate în nenumărate nuanţe, filtre pentru industrie, covoare sau cuverturi, etc.

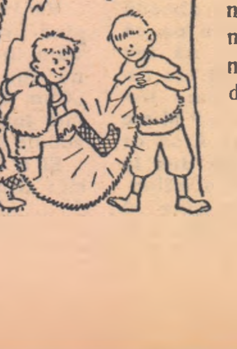
Este interesant de ştiut că în general toate tipurile de fibre sintetice, spre deosebire de cele naturale, sînt „hidrofobe" (adică nu absorb apă ci dimpotrivă o resping)

In faţa ştiinţei toate „secretele" naturii cad unul cîte unul. Chimiştii au reuşit să întreacă natura! Dovadă sînt fibrele sintetice.

Fibrele polivinilice de pildă sînt rezistente la ardere, focul nemai fiind nici un pericol. Aceste ţesături neinflamabile sînt folosite la decorarea sălilor de spectacol, asigurînd în acest fel securitatea contra eventualelor incendii.

Fibrele sintetice din clorură de polivinil prezintă de asemeni fenomene electrice importante ce sînt puse în slujba sănătăţii omului. Ţesăturile din aceste fibre au, în tratamentul reumatismului, efecte binefăcătoare. Sub influenţa frecării, fibrele vestmintelor se încarcă cu electricitate negativă. Medici de seamă au constatat că durer[ile] reumatismului au încet[at] atît timp cît bolnavii pur[tau] vestminte din fibre de clorură de polivinil.

In anii celui de-al doilea plan cincinal în patria noastră, se construieşte o puternică industrie de fibre sintetice.

Vor fi construite şi date în funcţiune în anii celui de al doilea cincinal, fabrici şi uzine chimice ce vor produce 7.000 tone de fibre sintetice înlocuitoare de lînă, bumbac, mătase, pe an. Bogatele resurse de materii prime vor fi valorificate de vrednici ingineri, tehnicieni şi muncitori din industria noastră chimică ce dezvoltă neîncetat.

(Va urma)

Ing. H. HAIMSOHN
Laureat al Premiului de Stat

DE CE CAPĂT NOTA 2?

Nu se știe dacă acei școlari care capătă nota 2 își pun sau nu întrebarea pe care o vedeți în titlu. Gazeta noastră, însă, a rugat pe un grup de copii de la Școala de 7 ani nr. 3 din Timișoara, să se gîndească la această întrebare. Cei mai mulți au răspuns simplu: „Capăt nota 2 pentru că nu învăț!"

Singur, Viman Emilian din clasa a VI-a a dat un răspuns deosebit: „Eu capăt 2 pentru că adeseori uit să-mi fac temele".

Iată un răspuns care naște o altă întrebare: de ce oare Viman Emilian uită să-și facă temele? La întrebarea aceasta n-am mai cerut răspunsul lui Viman ci am pornit să-l găsim singuri. Și l-am găsit.

★

Tot timpul drumului, de la școală și pînă acasă, Viman a sucit și-a răsucit gîndul ăsta în minte, pînă ce căpătă tăria unei hotărîri.

— Da, așa am să fac! își spuse el cu voce tare, în timp ce-și dezbrăca paltonul.

Aruncă hainele pe pat, înfulecă în grabă cîteva linguri de ciorbă, unse o felie de pîine cu unt și cu ea în mînă se așeză să-și facă lecțiile.

— Grozav! — își spuse în sinea lui, gîndindu-se încă la hotărîrea luată pe drum. Va să zică, acum e două fără un sfert! Pînă la două fix, deschid caietele, deșurubez capacul la călimară, șterg penița de murdărie și deschid cărțile. Bun!

— Așa! Va să zică asta fac pînă la două fix. De la două pînă la două și-un sfert...

Dar Viman nu mai apucă să-și spună ce anume va face pînă la două și-un sfert, fiindcă o ciocănitură în ușă îl întrerupse din nou.

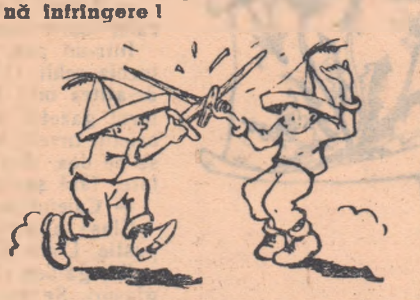
— Intră! țipă Viman.

In odaie, păși un puști dolofan, cu o foaie de hîrtie în mînă.

— Hei, tu erai, Florine? Dar ce e asta? adăugă Emilian, arătînd cu degetul la foaia de hîrtie. Cum s-ar zice, „iată vine-un sol de pace c-o năframă-n vîrf de băț".

— Numai că asta nu prea miroase a pace, îi răspunse Florin întinzîndu-i hîrtia. Citește și-ai să vezi!

Hîrtia nu era o hîrtie, ci un document de mare importanță: un ultimatum. Prin el se punea în vedere „căpitanului" Viman să se predea de bună voie „amiralului" Tinu din clasa a V-a. In caz contrar, va trebui ca între cei doi să aibe loc „cea mai mare bătălie din lume". Bătălia se va ține pe strada Abrud, la ora 4 fix. Neprezentarea înseamnă înfrîngere!

— Numai lupta va hotărî cine-i învingător! proclamă Viman făcînd hîrtia cocoloș. Spune-i „amiralului" că astăzi, ori devin „general" ori în viața mea nu mai pun mîna pe spadă.

Solul salută ceremonios și se retrase în grabă.

— Poftim! pufni Viman după ce închise ușa în urma lui Florin. Mai fă-ți lecțiile dacă poți! Și mîine precis că m-ascultă! Dar ce pot să fac? Uite, acum trebuie să-mi curăț spada și s-o mai ascut un pic...

La ora 4, strada Abrud se umplu de țînci. Toată puștimea din împrejurime ținuse să fie martoră la această mare bătălie în care se hotăra soarta unui general.

— Incepem? întrebă Viman pe adversarul său.

— Incepem — îi răspunse acesta.

Cele două spade de lemn se încrucișară pentru o clipă, apoi lupta începu.

„Totul e să ai tactică", își spuse în gînd Viman. „Am să-l las pe el să atace, ca să obosească, pe urmă îl atac eu".

Așa și făcu. Mai bine de-o jumătate de oră căută numai să se apere de lovituri. Deodată, adversarul îl surprinse și-l lovi. Viman simți că buzele i se umflă și în gură îi picură ceva cald.

— Am învins! Am învins! țipă Tinu zărind picătura de sînge. Predă-te, căpitane!

— Să mă predau? Nu! Lupta continuă!

Și din nou, cele două săbii de lemn se încrucișară cu îndîrjire.

...Se înserase de-a binelea cînd strada Abrud se umplu de-o larmă nemaipomenită. „Uraa! Trăiască generalul Viman", țipau puștii cît îi ținea gura.

Viman învinsese!

★

Stăpînit de teamă, Viman se tot foiește în bancă. Ascunzîndu-și chipul în spatele vecinului, Viman urmărește de fapt cu coada ochiului ceea ce se întîmplă la catedră.

— Poate scap! se gîndește Viman. Dacă nu mă ascultă azi, jur că mîine am să-mi învăț la „perfecție" toate lecțiile! Jur, jur, jur! — mormăia el încruntat.

— Viman, ți-ai făcut temele? sparse liniștea glasul tovarășei profesoare.

Poate că dacă i-ar fi căzut în cap o bucată din tavan, lui Viman i s-ar

fi părut mult mai ușoară decît cuvintele tovarășei profesoare. Se ridică și cu glas scăzut, răspunse:

— Să vedeți... am... am uitat ce teme am avut de făcut.

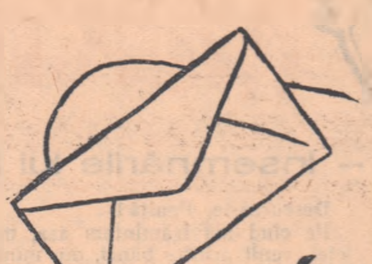
A uitat! A cîta oară spune oare Viman aceste cuvinte? Dar parcă poate să mai țină cineva socoteală?

Abătut și nu prea cu tragere de inimă, Viman se întoarce acasă. In gînd, croiește planuri, ia hotărîri.

— Da, așa am să fac! își spune el ca în ajun. De la două fără un sfert pînă la două fix deschid caietele, deșurubez capacul...

A cîta oară plănuiește astfel Viman? Dar parcă poate cineva să mai țină socoteală...

V. BIRGAOANU

Scrisoare deschisă

PIONIERULUI RADU STEPAN

Iți mai amintești, Radule? Era într-o zi de mai, acum vre-o trei ani Minunată zi! Copiii au venit la școală îmbrăcați ca de sărbătoare și mai devreme ca deobicei. Printre ei, te-am văzut și pe tine Ţineai în mînă o coală de hîrtie pe care era scris cu multă grijă cuvîntul „Angajament".

Cînd tovarășul instructor ți-a înmînat cravata, erai tare aprins la față O priveai cu atîta căldură, ai arătat-o de zeci de ori tatălui și sorei tale mai mici Iar cînd mergeai pe stradă, ți se părea că toată lumea se uită la cravata ta, la tine.

„Radu va fi un pionier model" — m-am gîndit eu atunci. Acum însă, după trei ani, mi-am dat seama că m-am înșelat. Te-am întîlnit nu de mult la Școala de 10 ani nr. 10 băieți din Cluj, școala ta Erai netuns, murdar pe mîini și fără cravată. Mi-ai spus că ai uitat-o acasă, dar nu era adevărat, mă mințeai, fiindcă cravata nu mai flutură de mult la gîtul tău. Asta mi-au povestit-o colegii tăi împreună cu cîteva din poznele tale. M-am întrebat fără să vreau: Ce s-a întîmplat oare cu angajamentul rostit cu atîta căldură în acea zi de mai? L-ai uitat? Iată îmi sparg capul gîndindu-mă și n-am reușit încă să înțeleg. Nu există recreație în care să nu sări peste bănci, sau să nu te bați cu Roșca Octav... Și atunci cînd colegii tăi îți atrag atenția, le răspunzi în bătaie de joc: „Il învăț să boxeze".

Pe stradă, aceeași poveste.

De la o vreme nu-ți mai place nici viața pionierească. Nu mai vii la adunările detașamentului Motivul pe care îl invoci e simplu: „N-am cravată mi s-a rupt astă vară cînd m-am suit într-un pom". Aceasta nu este însă adevărat Adevărul e că tu nu te mai simți legat de detașamentul tău, de colegii tăi.

Ce spui, Radule, de astea? Pe mine sincer mărturisesc, m-au impresionat neplăcut. Deși poate n-ai să mă asculți, îndrăznesc totuși să-ți dau un sfat: Oprește-te! Mai e timp. Tovarășii tăi sînt gata să te reprimească în mijlocul lor. Nu mi-au spus-o, dar sînt sigur de asta. Cînd mi-au vorbit despre tine, se vedea cît de colo că îi durea Totul e ca tu să dorești acest lucru și n-ai de ce să nu-l dorești. Viața de pionier e minunată și vei regreta odată că n-ai știut s-o prețuiești!

F. DUMITRU

Insemnări dintr-un jurnal

Vreau să vă povestesc cum a ajuns Todor Ioana pionieră. Lucrul acesta l-am aflat dintr-un jurnal al unei pioniere din clasa ei, găsit pe o bancă într-o recreație. Incepea cu data de 12 octombrie și... Dar să-l lăsăm să ne povestească el însuși...

12 OCTOMBRIE *...In pauza mare, Mariana Cormoș a avut o discuție înflăcărată cu Ioana Todor.*

— Vezi, Ioano, așa n-ai să ajungi niciodată pionieră. Astăzi ai primit nota 2 și iarăși ai făcut clasa de rușine. De ce nu ți-ai scris tema?..

Ioana era cît p-aci să înșire iarăși o mulțime de scuze. S-a dat însă bătută. A văzut că n-au nici un rost.

Ajunge... Trebuie să se schimbe. Așa nu mai merge!

25 OCTOMBRIE *...Astăzi, în ora de compunere, tovarășa învățătoare i-a cerut caietul elevei Ioana Todor. Peste cîteva minute însă, tovarășa învățătoare i-a spus Ioanei în așa fel încît am auzit toate:*

— ...Ai scris foarte frumos, Ioana.

Auzind laudele învățătoarei, ne-am bucurat mult. Bucuria noastră însă n-a ținut decît o oră și aceasta tot din pricina Ioanei care nu-și învățase lecția de citire. Dar și ea era tare supărată. Cînd am întrebat-o de ce nu și-a pregătit lecția de citire, a plecat capul: „Nu am avut timp".

Astăzi însă, Petric Mariana i-a arătat cum trebuie să-și împartă timpul de învățat încît să-și poată termina toate lecțiile...

2 NOIEMBRIE *Ieri după amiază, Florica și-a făcut lecțiile împreună cu Ioana. La adunarea pe care am avut-o după ore am hotărît să ne ocupăm și mai îndeaproape de ea.*

1 DECEMBRIE *...Ioana a primit încă un 5. A citit și a povestit așa de frumos lecția ca niciodată. Fetele s-au bucurat mult, iar tovarășa învățătoare a felicitat-o.*

21 DECEMBRIE *...Cînd am venit din recreație, tovarășul instructor stătea de vorbă cu învățătoarea noastră. Unele zic că despre Ioana Todor. Aceasta, pentru că tovarășul instructor a-ntrebat-o pe Ioana:*

— Ai cerut colectivului de conducere să fii primită în rîndul pionierilor?

— Nu știu dacă merit... răspunse ea șovăielnic. Dar aș dori așa de mult!... adăugă apoi repede: Nici nu vă puteți închipui!

...Am întrebat-o și eu pe Ioana. Da, adevărat. Ea a cerut să devină pionieră.

30 DECEMBRIE *...A fost o zi minunată. Am luat vacanță. Avem planuri multe, frumoase!... Și apoi de astăzi Ioana Todor este pionieră... In detașamentul nostru sîntem mai multe cu una.*

Aci am închis repede jurnalul.

Sunase din nou de intrare și fetele au dat buzna în clasă

Școala de 7 ani, nr. 1 — Alba Iulia — Radu POPA

MULȚUMESC GRUPEI!

(Urmare din pag. 1)

cut pionier, mi-a fost teamă pînă în ultima clipă".

Intr-altă zi, la Aron acasă, au venit cîțiva pionieri:

— Hai să ne facem lecțiile împreună, i-au spus.

De atunci au venit mereu. Cînd treceam și eu așa, ca din întîmplare prin cameră, îi vedeam cum într-adevăr citeau și scriau.

Asta se întîmplă și acum și după cîte văd tocmai voi sînteți pionierii care veniți atît de des pe la Aron. Voi învățați împreună cu el, vă jucați, mergeți la cinematograf, sînteți mereu împreună... Voi l-ați schimbat pe Aron Vouă vă mulțumesc pentru exemplul bun la învățătură și disciplină pe care-l dă băiatul meu acum.

★

...Sanislau Aron avea obrajii în flăcări. Simțea ochii tovarășilor în care strălucea bucuria, ațintiți asupra lui, simțea privirea mamei care îl învăluia caldă, plină de dragoste.

Pionierii grupei a III-a, detașamentul II, de la Școala de 10 ani băieți din Deva, o înconjurară plini de emoție pe tovarășa Sanislau. Ea strînse mîna cîtorva, atinse creștetul unui pionier mai mic și mai spuse odată, înainte de a-și lua rămas bun:

— Mulțumesc, băieți, mulțumesc grupei de pionieri.

D. FREAMAT

Victor Vintu

O MINCIUNĂ trage pe ALTA

– Insemnările lui Niţă Peniţă –

(continuare din nr. 23)

— Caietul o să ţi-l aduc rîndul viitor, a continuat profesoara Pînă atunci, m-am gîndit să faci o planşă despre păpădie, pentru muzeul de ştiinţele naturii al şcolii.

M-am pomenit cu un ghiont în spate, de la Peci. „Auzi, Peniţă? Opran şi planşa pentru muzeu! Pff!"

Ca şi cum ar fi auzit vorbele lui Peci, Opran s-a ridicat, privind în jos:

— Tovarăşă profesoară, ştiţi, eu... păpădie... nu mă pricep să fac...

Pe faţa frumoasă a tovarăşei Busuioc se ivi un zîmbet:

— Poţi să laşi modestia de-o parte... Judecînd după caiet sînt sigură că ai să reuşeşti. Dă-ţi toată silinţa!

Mie îmi venea să mă ridic şi să spun: nu-i adevărat, caietul e al meu, nu e vorba de nici o modestie, atît doar că Opran nu ştie să facă planşa! Imi venea să strig în gura mare că e o minciună la mijloc, că Opran... Dar ceva mă trăgea înapoi, mă lipea cu putere de bancă. Doar îi promisesem să tac, iar el îşi dăduse cuvîntul de pionier că o să înveţe. Puteam să-mi calc făgăduiala de prieten? Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat dacă, în clipa aceea, profesoara mi-ar fi cerut caietul. Nu ştiu dacă aş fi fost în stare să mint din nou.. Ea nu m-a întrebat însă nimic, părea că uitase de caiet, iar eu — de bună seamă — nu m-am ridicat să-i aduc aminte. Aşa s-a scurs ora aceea — nesuferit de lungă. Cînd am auzit soneria, am răsuflat uşurat.

Băieţii tăbărîră pe Opran, să-l întrebe de caiet. Cei din grupa noastră erau tare bucuroşi de întorsătura aceasta, de faptul că Opran va scăpa de doiul său blestemat. Ba veniră şi la mine, să mă laude pentru ajutorul pe care, fără îndoială, i-l dădusem la alcătuirea caietului Le răspunsei în doi peri, cum m-am priceput, şi eram stingherit de laudele lor de parcă aş fi îmbrăcat cămaşa altuia. Opran însă era vesel, înşira vrute şi nevrute, mai — mai să-i înveţe pe toţi cum se poate face un straşnic caiet de naturale. Insfîrşit, cînd m-a văzut singur, s-a apropiat de mine şi mi-a spus cu o voce tainică:

— Peniţă, eşti tu prietenul meu?

Nu ştiu ce-o fi citit el pe faţa mea, că a urmat:

— Văd că da... Atunci pot să-ţi spun: mai am o rugăminte... dar ştii, ultima, pe cuvîntul meu! Fă tu planşa cu păpădia.

— Asta-i bună! Ţie ţi-au dat-o. Cum să apar eu, tam-nesam, cu planşa?

— Nu, nu aşa. Ştii, te rog s-o faci... pentru mine.

— Cum? am tresărit eu.

Ii păru că nu l-am înţeles:

— Tu să mi-o desenezi, iar eu...

— Ha! Să-ţi fac planşa? Poţi să aştepţi un milion de ani!

— Peniţă, mă nenoroceşti! Atîta lucru îţi mai cer şi eu, zău! Atîta: planşa...

I-am întors spatele, dar el m-a apucat de braţ şi a început să mă roage, să se vaiete: că de păpădia asta depinde acum totul, nota lui, că e pe cale de îndreptare, că... Mi-a împuiat capul. Noroc că a sunat de intrare.

Recreaţia următoare, a început din nou... Atunci, nu m-am mai putut stăpîni:

— Dacă nu mă laşi în pace, merg şi spun totul! Nu vreau să te mai acopăr. Mi-ajunge!

Curios.. Opran a pufnit în rîs. Rîdea şmechereşte, din colţul buzelor:

— Dacă-ţi dă mîna, poftim!... Eu o s-o păţesc, dar nici tu n-ai să cazi pe moale. Gîndeşte-te: rîndul trecut ai minţit, iar astăzi ai tăcut din nou. Ei, ce-o să se spună despre tine? Cine o să dovedească că nu tu mi-ai dat, cu bună ştiinţă, caietul? Eee? — ridică el din sprîncene.

— Pleacă! i-am strigat

Nu mai ştiu ce s-a petrecut în clasă ultimele două ore. Imi vuia capul. Parcă mă prinsesem cu tot corpul într-o plasă încîlcită din care n-aveam cum să ies. Cu cît mă zbăteam mai tare, cu atît se încurcau firele. Nu puteam să mă mişc nici înainte, nici îndărăt. Ori mărturisesc adevărul — şi iată-mă părtaş la toate murdăriile lui Opran, ori tac — iar asta înseamnă o nouă minciună: planşa cu păpădia pe care urmează s-o iscălească Opran.

Descurcă-te, Peniţă!

Pe cînd mă frămîntam aşa, m-am pomenit cu un bileţel, venit printre bănci, din mînă în mînă: „Gîndeşte-te bine, în numele prieteniei noastre! După amiază trec pe la tine". Iscălit: Opran. Am făcut bileţelul praf.

Sunase sfîrşitul lecţiilor, tocmai mă pregăteam să plec spre casă, cînd un băiat dintr-a IV-a veni să mă anunţe că tovarăşa Busuioc mă cheamă la cancelarie. M-am dus cu inima strînsă. Bănuiam de ce mă cheamă; să mă întrebe de caiet. Ce să-i răspund? Să mint „în numele prieteniei" cu Opran? Am păşit încetişor în cancelarie Profesoara noastră stătea aplecată peste nişte foi de hîrtie. Lîngă ele, pe masa acoperită cu cristal, stătea deschisă o servietă. M-am apropiat cu paşi şovăielnici. Ea şi-a ridicat privirea de pe hîrtii şi s-a uitat la mine. Dar fără să-mi spună o vorbă.

— Caietul meu, ştiţi... l-am pierdut! am bolborosit eu minciuna şi-am simţit văpăi în obraji.

— Ştiu, cum să nu, m-a privit ea lung. De aceea te-am şi chemat: să-ţi spun că l-am găsit eu.

Intinse mîna spre servietă şi scoase un caiet învelit în hîrtie albastră. Dintr-o ochire, am citit pe etichetă numele lui Opran. Limba mi se uscă.

— Numai că nu ştiu de ce poartă eticheta asta... Ori, poate, mă înşel? N-o fi al tău...

„Spune că nu e al tău! Minte! mă îndemna un glas. Minte şi-ai să scapi!"

— Ba da, e al meu! am strigat aproape. Nu mai voiam altceva decît să ies din tot păienjenişul acela încurcat... Să spun adevărul!

Profesoara mă lăsă să povestesc totul, pînă la capăt. Credeam că o să se supere, că o să strige la mine, că o să-mi pună întrebări peste întrebări, dar nu m-a întrerupt măcar odată!

Apoi am tăcut. Aşteptam... Au trecut aşa cîteva clipe. Deodată, am auzit glasul ei blînd:

— Vezi, minciuna nu vine niciodată singură. O minciună trage pe alta. Dar despre toate astea noi o să mai vorbim... Pînă atunci, apucă-te şi fă-i lui Opran planşa, aşa cum ţi-a cerut.

— Eu... să-i fac planşa?

— Nu te mira. Ai să înţelegi ceva mai tîrziu... Acum cel mai bun lucru e să te apuci de păpădie.. Şi să nu sufli nimănui un cuvînt Mai ales lui Opran!

Ce avea să se întîmple? mă gîndeam, purtîndu-mi paşii spre casă. Nu ştiam, dar mă simţeam bine. Nu mai aveam nimic de ascuns. Un singur lucru nu puteam pricepe: de ce să-i desenez lui Opran planşa? Dar cît am tot sucit-o şi răsucit-o n-am putut să-i dau de cap.

Cînd a aflat Opran că-mi schimbasem hotărîrea, numai că nu m-a sărutat. Sărea în jurul meu ca pe arcuri. neştiind cum să-mi intre în voie. Sanda, soră-mea, care ne privea din camera de alături, prin uşa întredeschisă, gîndea pe semne: „Oare ce năzdrăvănie mai puneţi la cale?!" M-am aşezat deîndată la treabă, cuprins de o ciudă grozavă împotriva lui Opran Eram atît de întărîtat, încît am desenat cum nu se poate mai frumos; nu ştiu de ce, cu fiecare trăsătură de creion parcă mă răzbunam pe tot ce îndurasem pînă atunci. Mi-a ieşit o păpădie grozavă!

Lecţia următoare — era într-o vineri — Opran, fudul ca un păun, a prezentat la catedră planşa.

— Bravo! Foarte frumoasă! Merită s-o punem la muzeul de ştiinţele naturii, l-a lăudat, mulţumită, tovarăşa Busuioc. Iar acum, întoarce-te spre clasă, s-o vadă şi colegii tăi. Aşa! Ei, vă place? Ce părere aveţi? ne-a întrebat ea pe noi.

Se stîrni un murmur. „Parcă-i un tablou!", „Straşnică!" se auziră glasurile băieţilor. Unii însă se cam îndoiau: „O fi chiar a lui Opran?" Dacă n-ar fi fost în colţul din dreapta al planşei iscălitura aceea nesuferită: „Opran Mihai", aş fi plutit în al nouălea cer... Milucă se întoarse spre banca mea şi-mi şopti tărăgănat, după obiceiul lui:

— Măi, Pe-niţă, cine i-o fi fă-cu-t-o?

Deodată, s-a ridicat de la locul lui Gelu. Avea privirile aţintite asupra planşei. L-am văzut cum îşi potriveşte ochelarii, parcă să nu-i scape nici un amănunt al desenului, apoi i-am auzit vocea limpede şi hotărîtă:

— Tovarăşă profesoară, vreau să spun... S-a oprit o clipă apoi a continuat apăsînd pe fiecare cuvînt: — ...Vreau să vă spun că această planşă n-a făcut-o Opran!

Toată clasa a scos un „ce?" prelung şi ascuţit

— Ce spui de asta? s-a întors profesoara către Opran care se cam fîstîcise, dar îşi păstra totuşi cumpătul.

— Ce să spun... Eu am făcut-o, se poate? Cine altul putea s-o facă?

— Nu-i adevărat! i-o tăie Gelu.

— Tovarăşă profesoară... ridică Opran din umeri, cerîndu-i parcă ajutorul.

Clasa toată murmura ca înainte de furtună. Mulţi erau de-acum de părerea lui Gelu. Alţii, nedumeriţi se întrebau: cum aşa, peste noapte, s-a trezit Opran mare desenator?! Mie mi se tăiase răsuflarea. Imi părea că visez... Vasăzică nu degeaba îi făcusem planşa!

— Totuşi, îi spuse lui Gelu profesoara, Opran are şi un caiet foarte frumos. Vino aici, la catedră, să te convingi.

Intr-un pas, Gelu a fost acolo. M-am făcut mic şi-am închis ochii. O să recunoască caietul, doar i l-am arătat de-atîtea ori! Nu se poate să nu-l recunoască... Redactorul gazetei noastre de perete răsfoi cu mişcări repezi caietul învelit în hîrtie albastră, apoi încăodată, îl întoarse pe dos, şi-şi opri, însfîrşit, privirile pe etichetă. Spuse tare, fără şovăire:

— Caietul acesta aparţine lui Peniţă!

Clasa a amuţit, ca şi cum ar fi rămas dintr-o dată pustie. L-am privit eu cu coada ochiului pe Opran: era palid, galben ca ceara... Se iscă un vălmăşag ascuţit de glasuri. Se auziră strigăte, exclamaţii: „Al lui Peniţă?! Ce-i asta? Nu se poate!" „Oho!" Simţii ceva rece sau cald, nu mai ştiu, ce-mi trecu prin spate, prin genunchi, prin mîini.

— Peniţă, du-te să-ţi recunoşti caietul! răsună vocea tunătoare a lui Timofte.

Pentru o clipă, privirea mi s-a încrucişat cu a lui Opran. Am citit în ochii lui: „Taci!" M-am ridicat, parcă împins de la spate de întreaga clasă. Se făcu din nou linişte.

— Da, e caietul meu.

Dinspre catedră, mă izbi glasul repezit, aspru, al lui Gelu:

— Dar planşa?

— ...Şi planşa.

Se stîrni o adevărată furtună. Auzeam strigăte, voci furioase. Mă cuprinse un fel de ameţeală. Gata, Peniţă, tu nu mai ai acum în clasă nici un prieten!

Atunci i-a potolit pe toţi profesoara.

— Lăsaţi-l să vorbească...

Nu era nici aspru, nici rece, nici ameninţător glasul ei. Vorbeşte, vorbeşte, — îmi suna ceva în urechi. Nu-mi mai păsă nici de mine, nici de Opran. Am dus mîna stîngă la piept, atingînd cravata cu vîrful degetelor.

Cum am început să vorbesc, nu ştiu... Şi nici azi nu-mi mai amintesc ce-am spus atunci.

Simt însă şi acum în degete, mătasea uşoară, foşnitoare.

. . . .

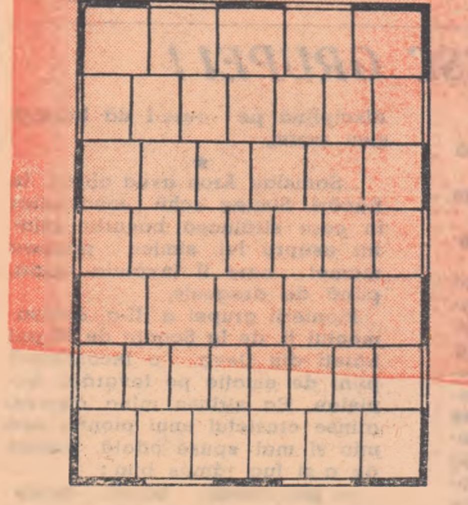
La muzeul nostru de ştiinţele naturii, se află o planşă pe al cărui colţ, cel din dreapta — uitaţi-vă atent! — e lipit un dreptunghi de hîrtie. Acolo, cu litere negre, stă scris numele meu. Titlul ei este „Păpădia".

Veniţi s-o vedeţi! Cred că o să vă placă.

Cît despre prieteni, mi-au rămas toţi Afară doar de unul singur — dar pe acela nu-l socotesc nici printre foştii prieteni. Zic unii că la botanică el e cel mai tare din clasă. O fi. Eu însă nu-i dau măcar bună ziua; nu pot.

Nici el. Pagubă-n ciuperci!

JOCURI DISTRACTIVE

JOCUL ANTONIMELOR

Se dau următoarele cuvinte: PUTERNICI — MASCULIN — ALIAT — CALDURA — IEFTIN — AFARA — VIITOR.

Căutaţi antonimul fiecărui cuvînt şi inscrieţi-l, în aceeaşi ordine, în dreptunghiul din stînga. Dacă aţi dezlegat corect jocul atunci iniţialele antonimelor vor da un cuvînt nou iar finalele, antonimul acelui cuvînt.

Cele trei pătrate

Inscrieţi în fiecare căsuţă cîte o cifră de la 1—10 în aşa fel ca suma fiecărui patrat (patrat format din cîte 4 căsuţe) să fie 21 Aceeaşi sumă trebuie să rezulte şi pe diagonala I—II.

Fuga vocalelor

Din rîndurile de mai jos au dispărut vocalele. Incercaţi voi să le găsiţi dar în aşa fel ca să obţineţi cinci versuri dintr-o cunoscută poezie de primăvară. De cine au fost scrise versurile şi care e titlul poeziei?

V—C— D— G— —T— C—R— F—C
S— SC—B— —R— PL— — — —
S —-NTR- — SC— —RT— D— C—P—C
— S— B—T— T—C— -T—C
T—CT—L GH— —N— — — —

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piata Scinteii tel 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scinteii „I. V. Stalin". STAS—3452